

МОГИЛЯНСЬКА КРИЦЯ

№ 10

Києво-Мобілянка

Студент- не дитина. Але забавляється, чим може. Дуже важко чомусь тепер уявити собі сучасну молоду людину саме не без томика Аристотеля чи Сократа в портфелі, а такої дрібнички, як мобільний телефон.

Намагаючись підлаштуватись під ділові кола, дехто завзято переконує, що "мобіла" є необхідністю, але для більшості вона залишається ще приємною розвагою (за що необхідно платити). Хто з нас приїхав з іншого міста і зупинився тепер у гуртожитку чи у якоїсь примхливої господині, добре знає: "мобіла"- просто знахідка, суперможливість дістати де, коли, як хочеш.

Іноді трохи важко, трохи ліньки, трохи банально висловлюватись телефоном або писати листи. На щастя, завжди під рукою мобільний телефон. Деякі завзяті абоненти, перебуваючи в розпачі від необхідності висловлюватись тепер не у 4 секунди, а 2(!), перетворили свої "мобіли" на справжні друкарські машинки. Але не в тому справа. Переваги SMSок очевидні. The Short Message Service робить свою справу. Можливість "виписатись" у 160 символів робить повідомлення менш лаконічними, але більш змістовними. Зміст може бути найрізноманітнішим. Не можна передати ту насолоду, яка приходить разом із відправленням SMS і передчуттям того здивування, широко розплющених очей і милої посмішки адресата, коли він отримає твоє спонтанне "Посміхнись! Хтось зараз думає про тебе", або просто "Доброго ранку!" чи "На добраніч!". Ми схильні писати про таке, що часто не маємо чи то можливості, чи то мужності сказати прямо в очі. Врешті-решт у разі непорозуміння можна викрутитись обмеженістю епістолярного SMS- обсягу.

Сучасні можливості SMS не обмежені лише текстом. Якщо адресат має "гідну" модель телефона, реально надіслати йому ще мелодію чи картинку, або погратись разом у якусь гру. Зрештою, велика перевага

SMS над традиційними листами ще й у тому, що їх маєш завжди під рукою і можеш перелічувати навіть вночі у неоновому світлі телефона.

Не новина, що все має як свої позитивні, так і негативні сторони. Різні ляпсуси трапляються і з SMSками. От, наприклад, привітати з якимось "народним" святом вчасно майже не можливо. Мережа розвантажується чи не на третій

день. Трапляється навіть і у неперенавантажених дні отримувати повідомлення учорашньої давнини. Смішно. Не актуально. Але втішаєшся: "краще пізно, ніж ніколи". Досить цікаво можна поприколюватись із "заблукалих" SMSок. Знаємо такі історії, коли твої змістовні повідомлення отримують якісь тітоньки чи дядьки та ще й довго не признаються!

Ці речення не є агітацією завести собі мобільного "поїдача" грошиків. Хто ще не встиг цього зробити нехай радіє, бо (як застерігають лікарі) має набагато менше шансів страждати на щось жахливе: від випадіння волосся до нервових розладів.

Наталка Табачук

RED-колонка

Привіт усім, хто читає Могиллянську Крицю!
Дякуємо вам за вдалий вибір. Сьогоднішній номер – останній у цьому році, але перший – під моєю редакцією. Знайомтеся: мене звать Дар'я Тарадай, я – політолог першого року навчання, і тепер я буду намагатись змалювати загадковий образ могиллянського братчика, чим він живе, цікавиться, що він робить і навіть про що думає. А далі... Якщо помріяти, то такого ж аналізу потребує і могиллянець... але це потім. Адже навіть першу свою мету я не досягну без вашої підтримки, тому будь-які ідеї, пропозиції чи просто думки дуже варто або надсилати мені на e-mail (sky-dt@yandex.ru), або залишати у братстві, або безпосередньо передавати мені.

А поки що редакція Криці прощається з вами до наступного року і бажає класно відпочити. До зустрічі!!!

P. S. Від сьогоднішніх сторінок в Криці рахуватимете самі!

Здоровенькі були! Оце, нарешті, у Криці з'явилася колонка головного редактора, і тепер я маю де з вами попроситись. Правду кажучи, коли півтори роки тому я започаткувала в Спудейському Братстві Крицю, мені казали, що газета загнеться вже за 3 номери. Криця першою прорвала студентський інформаційний вакуум і почала регулярно виходити в паперовому вигляді. Мені як головному редакторові довелося зіткнутися із багатьма труднощами видавничого процесу, ... можливо, не завжди вистачало на Крицю снаги й часу під час чергової сесії... Однак як би там не було, проект вдався. Могиллянська Криця стала не просто братською та студентською газетою „про все”, але виданням із власною позицією – без цензури й псевдонаціональної або псевдополітичної демагогії. Наше слово справді „міцне, мов криця”. Думаю, саме оцєї внутрішньої монолітності не вистачає зараз багатьом із нас – такі вже часи...

Могиллянську Крицю ми творимо для вас, народ, і про вас. Спідваюся, ви відгукнетесь на заклик нового головного редактора МК, малючки СБ Дар'ї Тарадай, і не загубитеся в аморфній безслівній масі... Пишіть, висловлюйтеся, пропонуйте, творіть, а ми радо надрукуємо ваші літературні опуси, аби про вас дізнався увесь могиллянський світ!

Засновниця й колишня головний редактор МК, член редакційної ради МК

Надія Матвійчук

Після...

Тальянки-2002: Цікаві Досліди

Якщо вам наснився екскаватор,
це означає, що під вас підкопуються
Народна прикмета

З 16 по 30 липня 2002-го року в селі Легедзине Черкаської області проводилися розкопки трипільського городища Тальянки (загальною площею бл. 450 га). Культурологи 2-го курсу працювали в 16-му розкопі, на глибині 0.7-1.5 м. Копали господарську яму (всі житла за минулі роки встигли дослідити наші попередники).

На викопаних артефактах чорною тушшю ставили назву експедиції, номер квадрату і глибина. Це була моя місія: робота марудна, і від утоми труслилися руки.

Копали не щодня, бо заважали погодні умови: то спека, то неймовірний дощ. Натомість все інше робилося навіть в своє чергування (по ідеї, чергові мусять займатися хіба харчуванням. Але - "не тут-то било". Особисто мені довелося прибирати ще і після попередньої експедиції).

Жили ми у наметах, спали у спальниках (щоправда, на розкладачках). Могилянські спальники – це епічна трагедія (чи трагікомедія!). На них дивитися страшно, не те що в руки брати. Їх уже можна не прати, бажано утилізувати одразу. Молодшим поколінням наполегливо рекомендую брати свої спальники і свої ковдри.

Зв'язку із Києвом майже не було. Дзвонили додому через три дні по приїзді, бо були проблеми із телефоном, крім того, перманентно була зачинена пошта, на якій треба було купити талончики. Далі все виглядало приблизно так: дзвонили в райцентр, повідомляли номер талончика і проплачену кількість

хвилин, і аж потому нас з'єднували із Києвом.

У вихідний з'їздили до Умані в Софіївку. Як ми просили дозволу у керівництва – це окрема історія. Тим приємніше було все-таки вирватися. Симпатичне місто, і парк гарний.

Харчувалися незле, але мало. У Києві не було очевидно, що нам катастрофічно бракуватиме кави. Оскільки на місці її купити неможливо, археологи пробавлялися капучіно і шоколадом (з цими продуктами теж не ідеально, але хоч якось). Тяжко було і з цигарками. Крім того, з огляду на все вищесказане досить швидко закінчилися гроші, і отут уже стало справді невесело. Дехто з горя перейшов на цигарки без фільтру і вирізьбив собі мундштук.

Коло села був ставок. Точніше, болото. Із лептоспірозом. Перші пару днів пробували купатися, бо митися із відра – не кайф. Але після болота відмиватися ще тяжче, ніж після розкопу. Тому від купання вирішили відмовитися.

Окремим пунктом варто розповісти про написання щоденників. Оскільки особливо писати не було чого, а культурологи – народ творчий, то до скупих фраз на кшталт "потім я попив пива і ліг спати" додавалося купу епіграфів, цитат, присвят Подяк і Особливих Подяк. Чесне слово, було шко- їх здавати, в них стільки праці вкладено!

Одним словом, практика – не мед, але і в ній можна знайти свої приємні сторони (тим паче, що не проходить її культурологам не можна).

Запам'яталася вона не стільки у своїй науковій частині, а радше у частині дослідницькій: життя серед умовно незайманої природи, експерименти на всіх складових організму, передусім на шлунку та на нервах. Всіляких пригод було предостатньо, а басчок із того народжується чим далі, тим більше. Так що ласкаво просимо на археологічну практику!

@nneken

Стежками героїв-2003

От і прийшла нарешті весна. Тепле сонечко вже не тільки світить, а й добряче припікає, на деревах з'являється перше зелене листячко, пташки співають так, що сидіння в аудиторіях видається найгіршим покаранням, яке тільки можна вигадати для молодого замріяного студента. От тоді нас всіх починає тягнути в гори...

Вже четвертий рік поспіль Всеукраїнська федерація спортивного туризму разом з Національною скаутською організацією України – Пласт та Спілкою Української молоді проводять всеукраїнський змаг з пішого мандрівництва "Стежками героїв". Приємно зазначити, що студенти НаУКМА вже другий рік беруть участь у змазі. Але якщо минулого року команду виставило наше рідне Спудейське Братство, то цього року, студенти академії - члени Пласту-НСОУ, змагались, представляючи саме цю організацію.

Цього року Карпати тішили нас яскравим та теплим (дуже теплим) сонечком та сухою (дуже сухою) погодою. Звичайно, твердий та сухий ґрунт під ногами додавав нам швидкості, але майже повна відсутність води дуже засмучувала, а надто годині в третій дня, коли сонце, остаточно прокинувшись, бралося до роботи з особливою старанністю. Згідно з маршрутною книжкою, маршрут наш мав пролягати через такі точки: с. Осмолода, г. Грофа, г. Попадя, долина р. Ростока, оз. Синевир, Торунський перевал, г. чорна Ріпа, г. Близці, г. Магура, Воловецький перевал, г. Явірник, перевал

Лавочне – Кальне і нарешті фініш – т/б "Трембіта", Славськ. Але гори Грофа та Попадя цього року не хотіли, щоби їх підкорювали, і тому за кількістю снігу та непрохідністю перевершили навіть самі себе, а отже за таку погану поведінку були зняті з нашого маршруту контрольньо-рятувальною службою. Проте і без них вдалося побачити в Карпатах багато чудес: Легендарне озеро Синевир, неприступну Чорну Ріпу, величну Магуру. Піли найсмачнішу карпатську воду під г. Близці, смакували смереково-первоцвітний "чай". Зважаючи на хорошу погоду і відсутність двох запланованих вершин на маршруті, ми пройшли весь шлях за чотири дні, замість шести, як передбачалося. Останні вісім кілометрів шляху ми пройшли бадьорим пластовим кроком, співаючи веселих пісень, чим дуже сильно вразили решту команд.

Оскільки енергія наша була розрахована все ж таки на 6 днів шляху, то на наступний день всидіти в таборі ми не змогли і пішли прогулятися на г. Маківка. А загалом, в останній день в горах всі члени нашої команди відчули гостре небажання залишати чарівну карпатську природу, добрих друзів та неймовірні пригоди і повертатися до кам'яних джунглів Києва, задушливих аудиторій, та нудних вечорів у бібліотеках. А отже всі ми тепер живемо очікуванням наступних "Стежок героїв". І вам всім радимо: "Ходімо з нами "Стежками героїв"!"

Дана Сацька

Головний редактор: Тарадай Дар'я

Верстка: Жук Василь

Редакційна рада: Матвійчук Надія, Салова Тетяна

Як це було Нариси з історії Наулма

Від редакції: Всі ми, певна річ, знаємо, на скільки швидко відходять у небуття або просто западають до віддалених шпаринок свідомості події, які лишень учора здавалися доленосними чи грандіозними – така вже наша студентська (та й взагалі людська) пам'ять. Отож, давайте повернемося до нашої недавньої славетної студентської історії...

Закінчились вибори в Колегію, з різним ступенем успішності для двох команд; пройшов тиждень самроботи й уляглись уже пристрасті по цій брудній справі – тепер, перед Великим Відпочинком, можна й проаналізувати, а що ж то воно було... Як казав тов. І.В.Ф.Гегель, сова Мінерви вилітає в сутінках. Отже, вибори в Студентську Колегію – що вони нам хорошого дали, що поганого, і вообщче?

Почнемо в хронологічному порядку. Найперше, про що довідався електорат – назви виборчих блоків. Це й принесло перше розчарування. Після таких розкішних назв могиллянських футбольно-баскетбольно-волейбольних команд, як-от “Скажені йжаки”, “Екскаватори” тощо, апофігесм яких став волейбольний матч, на якому грала команда “Трالی-вали” проти “Чікі-пукі” – так от, після цього абсолютно ніякі, безбарвні “Старт”, “Гладдарм”, “Перспектива”, “GSM”, “LINK” мене особисто просто вбили. Ніхто не додумався хоча б запозичити досвід безрезневих виборів до ВР (“Наша Могилянка”, “Блок Юлії Полетасвої” тощо). Як можна обирати людей з таким нульовим рівнем фантазії?

Ну, назви – це нічого, аби людина була хороша. І що ж ми бачимо, придивившись до **особового складу** команд? Бралися люди однозначно “прохідні”, “широко відомі в вузьких колах”. Ставка робилася на перемогу на виборах, а потім, мовляв, якоесь уже розберемося. Між тим, хотілося б нагадати, для чого взагалі приймалося таке-сяке “Положення про СК” два роки тому. Д. Хуткий пояснив, що головною ідеєю був прихід уже відлагоджених, готових працювати команд. Люди, які знають одне одного, обиралися разом, заздалегідь розподіляють місця в майбутній Колегії, і нагальні питання не мусять чекати, коли ж усі ці 7 лідерів закінчать розборки й бійки за кращий набір повноважень. Досвід останніх виборів демонструє повний провал цієї хорошої ідеї. Обидва блоки склалися наполовину з осіб, що однозначно претендуватимуть на лідерство, наполовину – з людей, що не будуть працювати в Колегії, хоч ти їх убий – через наявність іншої, оплачуваної роботи або через природну “спонтанність і невимушеність характеру” – роздолбайство. Єдиний варіант, на який, цілком можливо, робився розрахунок – набрати популярних людей для перемоги, а потім повиганяти їх з різних причин протягом перших двох місяців

(за власним бажанням, у декретну відпустку – приводів знайдеться достатньо) й на їх місце докоопувати тих, що дійсно працюватимуть. При такому розкладі голосуй не голосуй – всьо равно получиш колегію, чий склад визначатиметься “в вузькому колі обмежених людей”.

Про **програми** тут не будемо особливо розводитися – щодо цього читайте іншу могиллянську пресу. Коротко скажемо, що програми обох блоків були суперпопулістські, явно не спрямовані на виконання. Або хлопці самі не знали, про що пишуть. 15 із 19 положень програми ГСМУ

(79%) та 13 із 25 положень ЛІНКУ (52%) – абсолютний і безнадійний популізм.

Але не програмою єдиною живий виборчий процес. Ну не чекаєте ж ви, що її будуть виконувати? І не за неї ви голосували, а за конкретних людей – ваших знайомих. Хто більше людей привів на голосування – той і переможець. Тож як відбувалась **кампанія**? Для реєстрації блоку потрібно було зібрати або двісті підписів на підтримку від народу, або по 20 грн. від кожного члена блоку. Природно, всі обрали перший шлях, який передбачав можливість агітації ще до того как. Крім того, жажливо по-лузерськи виглядав би той, хто скидався би гршми, тоді як інші підтвердили свою популярність не словом, а ділом. Отже, всі кинулися збирати підписи со страшною силою. Бідосям ЛІНКівцям довелося це робити двічі: спочатку як окремим блоком, а після об'єднання – вже як єдиний “Братський трійці” (хто не зашарив – мається на увазі аналогія з Канівською четвіркою. Географічно об'єднання було проголошено в приміщенні Спудейського Братства). Безумовно, вся сюжетна лінія після об'єднаною процесу

вибудовувалася навколо жорсткого протистояння “ГСМ – ЛІНК”. З обох боків виборчих барикад лилися цистерни чорного, білого, голубого, зеленого... піару, заливаючи вуха бідолошним виборцям. Тож останнім залишалося всього дві альтернативи: або самим перебраться на один із боків й активно зайнятись агітацією, або забити на все це нафіг і взагалі не прийти на вибори (надто свідомі проголосували проти всх). Слід відзначити, що й могиллянські ЗМІ витримали шалений натиск нескромних пропозицій від зацікавлених сторін з метою піарення останніх на шпальтах перших. Цей факт моральної чистоти, незантажованості та неупередженості академічної преси не може не тишити незалежних спостерігачів.

Агітація й збір підписів не були розведені в часі, тому на саму агітацію в чистому вигляді лишався один понеділок. Утім, на це не особливо зважали, встигаючи проводити піар і збирати підписи одночасно. Осць тут і видно було чи не найяскравіше різниці в підходах. ЛІНК займався дешевим популізмом. Він годував виборців обіцянками, ідеєю об'єднання заради блага Академії, припиненням себе до рівня натовпу (нехай могиллянського, але натовпу). ГСМ також популісти, але це дорогі популісти. Вони годували виборця дорогою (і дійсно якісною) поліграфією, мажорними замашками, морем роздаткових матеріалів. Кажуть, годували обіцянками пива та інших матеріальних благ, або навіть просто грошей. Загалом, це було щось схоже на протистояння комуністів і “Команди озимого покоління”. Хто переміг (відповідно, який підхід) – відомо. Щоб закінчити тему популізму, наведу приклад з історії. Іспит з курсу проф. О.Гараня “Порівняльна політологія” традиційно відбувається в актовій залі КМЦ – для гарантії неспісування. Можете собі уявити температуру повітря там посеред грудня. Коли ми складали іспит, О.Г. дуже турбувався за наш стан, говорив, що в нього буде комплекс провини, якщо ми позастуджуємося і всіляко приколочався. Врешті-решт, він купив усім по стакану чаю з ідальні, зізнавшись, що “це, звичайно, дешевий популізм...” Так от, це може бути популізмом. Коли людині дають те, чого вона потребує – маючи на меті досягнення якихось власних цілей. Ти мені, я тобі. Коли ж тебе напихають чимось абсолютно неістивним, що тобі сто років не потрібно й вимагають голосувати так, як треба їм – це навіть популізмом назвати соромно. Тому що до **народу** (лат. *populus*) це не має жодного відношення.

Що ж до купівлі людей – варто подумати: якщо ГСМівці вбахали стільки грошей у цю кампанію, значить вони розраховували отримати неслабеньку компенсацію протягом роботи в Колегії. Що формально дає колегіанство? Рядок у резюме, організаторський досвід, відпрацювання.

Немає й натяку на якісь фінансові бенефіти. Відповідно, думайте, шановні, скільки на вас хотіли заробити за ці два роки нелегальним шляхом.

В кожному разі, виборча кампанія принесла небачені плоди. **Голосування**, що тривало три дні, відзначилося нечуваною до того в Могилі явкою – 987 студентів з'явилися на виборчу дільницю, не переплутали кабінки з тими шістьма, що навпроти (до речі, дивно, чому їх не облаштували для голосування) і реалізували активне виборче право. З чим вас усіх і вітаю. Це – дійсно, здобуток. Загалом, голосування проводилося досить спокійно й цивілізовано. При вході вас зустрічав усміхнений фейс І.Бабошина, обрамлений кокетливими кучерями. Фейс пропонував показати студентський квиток, ви в свою чергу діставали його (квиток) із широких штанин, отримували бюлетень непрезентабельного вигляду й усамітнювались, де могли. Робили свою брудну справу, а папірець кидали в урну. Все як у кращих домах Парижа. Не було навіть застосовано махінацій із відкріпними талонами. Правда, кажуть, що зареєстровано цілу купу інших порушень. У чому вони полягали? Говорять переважно про підкуп виборців та агітацію під час голосування. На цій основі Виборча комісія й оголосила недійсними всі бюлетені, в яких подано голоси за ГСМ – злісних порушників. Однак тепер почитайте, будь ласка, Положення про Студентську колегію – єдиний документ, що хоч якось регулює діяльність СК, а заразом ще й вибори. Ви там не побачите й натяку на якусь заборону підкupu чи агітації. ВК аргументує так: в усіх нерегульованих Положенням моментах вона керувалась чинним національним виборчим

законодавством. Але будь-який правник вам скаже, що це абсурд. Крім того, з достовірних джерел нам відомо, що ЛННК теж проводив агітацію в дні виборів. Тож на нашу думку, зняття ГСМу відбулося протиправно. Крім того, величезне поле для порушень дає розтягування голосування на три дні. ВК може нарікати лише на відсутність нормативної бази для виборів, та це провина не ГСМ, а попереднього складу СК.

Та в будь-якому разі ЛННК має повне право святкувати перемогу: він набрав на 44 голоси (4,5%) більше за конкурентів. Різниця достатньо велика; саме тому зняття ГСМу виглядало логічним і закономірним. На жаль, ВК з невідомих причин відмовилася надати нам інформацію про статистику голосування по днях, а також по факультетах і курсах (зокрема, який факультет був найактивнішим), назвавши виборчі списки "закритою інформацією". Прозорою та відкритою такою політику ВК назвати не можна. Залишається тільки побажати її членам звикати до життя в демократичному суспільстві (принаймні в межах НаУКМА).

Отже, яким буде підсумок виборів до СК-2003? Надто безбарвні, сірі назви блоків, надто яскраві, популярні члени цих блоків, однозначно суперпопулістські програми "для галочки", ультрапопулістська виборча кампанія, безпрецедентно висока явка виборців, махінації, що, втім, порушували лише моральні, а не юридичні норми, сплеск громадської активності, впливання на поверхню найнижчих інстинктів і найвищих моральних чеснот – дешевий популізм переміг дорогий. Що ж, це значить лише те, що ми недостатньо багаті...

genius & werewolf

Свято літнього кохання

...Там дівчина мила віночок пустила з барвіночку, з барвіночку. Плинь, плинь віночку, гарний з барвіночку, За миленьким...

Хто не бажає дізнатися про свого судженого, заглянути хоч на мить під завісу долі і дізнатися майбутнє?

Івана Купала – це день літнього сонцевороту. Це - свято кохання.

Існує багато версій про походження Купала, подібні чи аналогічні традиції святкування сонцевороту існують у багатьох слов'янських, і не тільки, країнах. Достеменно відомо: щороку, в ніч з 6 на 7 липня запалюється вогонь, дівчата вбирають сплетені з духм'яних лісових трав вінки, а безліч мрійників блукають у лісі з надією віднайти цвіт папороті. І справді, протягом Купальської ночі відбувається багато чудес.

Під час свята розпалюється величезна ватра і молоді пари, взявшись за руки, стрибають через вогонь. Існує вірування, якщо вони перестрибнуть тримаючись за руки, то незабаром поберуться.

Але найцікавішим ритуалом залишається гадання на віночках, коли кожна дівчина плете вінок і пускає, прикрашеним свічками, за течією. В яку сторону вінок попливе - з тієї прийде мільй. Хлопці вистежують місце, де дівчата пускатимуть вінки і, довго плаваючи вздовж річки, виловлюють вінок коханої. Дівчина знає свій вінок, бо позначає особливою квіткою чи стрічкою і може його викупити, тоді торгується з хлопцем, а розрахункова валюта свята - поцілунки, кулінарні здібності дівчини та ін. Усі ці дійства супроводжуються купальськими піснями.

Після свята, ви можете протягом року економити на ліках, адже трави Купальського віночка мають лікувальні властивості, перевірити чи віднайти кохан(у)ого пускаючи(ловлячи) вінок, стати найрозумнішою людиною розшукавши цвіт папороті та отримати безліч нових вражень!

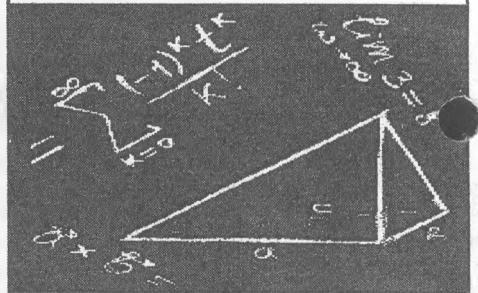
Дзвінка Качур

P.S. Хочете весело відсвяткувати Купала? Підходьте 17 та 18 червня о 17.00 в СБ.

Математична лірика

Кажуть, вища математика – зовсім не творча й суха наука. Однак усе, як і в будь-якому іншому предметі, залежить від викладача! От і викладач Математики, добре знаний передусім економістам, Андросенку Микола Павлович вирішив розрядити „гніпochу”, як він сам висловився, атмосферу на парах і запропонував студентам позмагатися не лише в розв'язуванні математичних задач, а й у складанні віршів про математику. Дещо з найкращого ми вирішили надрукувати. І дуже сподіваємося, що чудові математичні вірші з'являться також в інших друкованих або електронних виданнях Могилянки.

Підготувала Надія Матвійчук

Математика – bella donna

Інтегралі, корені, матриці
Не дають нам спати давно.
Та вживати їх на практиці
Ми не зможемо все одно.

Не тому, що ми їх не засвоїли,
Не довчили, збагнути не змогли –
Просто ми вже давно ой як мріяли
Додивитись недоспані сні.

І рефлекс, що у венах закладений,
Що при баченні графіків, цифр
Вимальовує столик поламаний
Замість розв'язків зовсім простих,

Не дає в глибину нам поринути
(В глибину математики знань)
І науку всім мозком поглинути
І пізнати непізнаних тайн.

Але гордо ми все переборемо
І екзамен (я вірю) здамо
І тоді вже напевно полюбимо
Математику – квітку з квіток.

*Новосельський Назар, ФЕН - 1,
малюк СБ*